

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ข้อมูลวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548" มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 ในด้านผู้จัดทำ เนื้อเรื่อง แนวคิด ตัวละคร จาก การนำเสนอเรื่อง การดำเนินเรื่องและลักษณะการเรียบเรียง

การวิจัยครั้งนี้กำหนดลสมมติฐานไว้ ดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว มีแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง นำเสนอเรื่องแบบสมจริงและดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์ ใช้แบบบันทึกข้อมูลและแบบวิเคราะห์ข้อมูลเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูลจากวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่เป็นประชากร 148 ชื่อเรื่อง

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลได้ ดังนี้

1.ผู้จัดทำวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

ผู้จัดทำวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลครอบคลุมผู้เกี่ยวข้องในการจัดทำวรรณกรรม 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้แต่ง ผู้จัดทำภาพประกอบ และสำนักพิมพ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้จัดทำแต่ละกลุ่ม มีดังนี้

1.1 ผู้แต่ง

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งรางวัลของภาครัฐและภาคเอกชน (148 เรื่อง) ทั้งหมด (ร้อยละ 100.00) มีผู้แต่งเป็นบุคคล ซึ่งมีจำนวน 103 คน ผู้แต่งส่วนใหญ่ 79 คน (ร้อยละ 76.70) เป็นผู้ที่มีผลงานวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงาน 79 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ

53.38) ผู้แต่งที่มีผลงานวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง มี 24 คน (ร้อยละ 23.30) เป็นผลงาน 69 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 46.62) (ตารางที่ 4)

ผู้แต่งวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่เป็นบุคคลซึ่ง มีจำนวน 64 คน มีผลงานทั้งสิ้น 105 ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่จำนวน 44 คน (ร้อยละ 68.75) เป็นผู้ที่มีผลงานวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงาน 44 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.90) ผู้แต่งที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง มีจำนวน 20 คน (ร้อยละ 31.25) เป็นผลงานจำนวน 61 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.10) ผู้แต่งที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีผลงานจำนวนมากที่สุดคือ 6 ชื่อเรื่อง (2 คน) ได้แก่ ส.พุ่มสุวรรณ และ ชมัยพร แสงกระจ่าง ผู้แต่งที่มีผลงานจำนวนรองลงมา 3 อันดับแรก ได้แก่ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง ได้แก่ โชติศรีสุวรรณ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (4 คน) ได้แก่ ทำนุ อันประเสริฐ นิพพานฯ/ วาวแพร มาลา คำจันทร์ และอโศก ศรีสุวรรณ และจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (2 คน) ได้แก่ เจริญอักษร และ พนม นันทพุกษ์ (ตารางที่ 5)

ผู้แต่งวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่เป็นบุคคล มีจำนวน 39 คน มีผลงาน 43 ชื่อเรื่อง ผู้แต่งส่วนใหญ่จำนวน 35 คน (ร้อยละ 89.74) มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 35 ชื่อเรื่อง ผู้แต่งที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง มีจำนวน 4 คน (ร้อยละ 10.26) เป็นผลงานจำนวน 8 ชื่อเรื่อง ผู้แต่งที่ได้รับรางวัล ของภาคเอกชนที่มีผลงานจำนวนมากที่สุด คือ 2 ชื่อเรื่อง (4 คน) ได้แก่ ดาราราย(ดาวกระจาย) ปรีดา อัครจันทโชติ วันทนีย์ วิบูลเกียรติ และศรี เกศมณี (ตารางที่ 6)

ผลการวิจัยที่พบว่า ผู้แต่งวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลเป็นบุคคลทั้งหมดและส่วนใหญ่มีผลงานรายละ 1 ชื่อเรื่อง สอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) ซึ่งพบว่าวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 มีผู้แต่งเป็นบุคคลทั้งหมด อย่างไรก็ตาม การที่พบว่าผู้แต่งวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้ง 148 ชื่อเรื่อง มีจำนวนเพียง 103 คน ผู้แต่งบางคนมีผลงานได้รับรางวัลมาก โดยเฉพาะวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ ที่มีผู้แต่ง 1 คน มีผลงานที่ได้รับรางวัล 6 ชื่อเรื่อง และผู้แต่งที่มีผลงานได้รับรางวัล 4 ชื่อเรื่อง มีจำนวนถึง 5 ราย

1.2 ผู้จัดทำภาพประกอบ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งภาครัฐและภาคเอกชน (148 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 112 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 75.68) มีภาพประกอบ วรรณกรรมเยาวชนที่มีภาพประกอบส่วนใหญ่ 105 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 93.75) ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ ซึ่งมี 84 คน และส่วนใหญ่ 103 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 98.10) มีผู้จัดทำภาพประกอบเป็นบุคคล ซึ่งมี 82 คน และ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.90) มีผู้จัดทำภาพประกอบเป็นนิติบุคคล

ผู้จัดทำภาพประกอบวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐส่วนใหญ่ จำนวน 81 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 77.14) มีภาพประกอบ และวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีภาพประกอบ ส่วนใหญ่ 75 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.59) ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ ซึ่งมี 61 คน และวรรณกรรมเยาวชนส่วนใหญ่ 73 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 97.33) มีผู้จัดทำภาพประกอบเป็นบุคคล ซึ่งมี 59 คน และ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.67) มีผู้จัดทำภาพประกอบเป็นนิติบุคคล จำนวน 2 ราย

ผู้จัดทำภาพประกอบวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่เป็นบุคคล (59 คน) ส่วนใหญ่ 50 คน (ร้อยละ 84.75) เป็นผู้มีผลงานฯ 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงาน 50 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 68.49) ผู้จัดทำภาพประกอบจำนวน 9 คน (ร้อยละ 15.25) เป็นผู้มีผลงานฯมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 23 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 31.51) ผู้จัดทำภาพประกอบที่เป็นบุคคลที่มีผลงานจำนวนมากที่สุดคือ 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.74) ได้แก่ ปฐม พัทพิมล ผู้ที่มีผลงานรองลงมา คือ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.03) (2 คน) ได้แก่ จารุพงษ์ จันทรเพชร และเมืองไทย บุคมาโร ผู้จัดทำภาพประกอบที่เป็นนิติบุคคลมี 2 ราย (ร้อยละ 3.28) มีผลงานรายละเอียด 1 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ชมรมเด็ก และ สารานุกรมภาคใต้ (ตารางที่ 9)

ผู้จัดทำภาพประกอบวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนส่วนใหญ่ (43 ชื่อเรื่อง) จำนวน 31 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 72.09) มีภาพประกอบ โดยส่วนใหญ่ จำนวน 30 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 96.77) ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ มีจำนวน 23 คน ซึ่งเป็นบุคคลทั้งหมด

ผู้จัดทำภาพประกอบวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่เป็นบุคคล(23 คน) ส่วนใหญ่จำนวน 18 คน (ร้อยละ 78.26) เป็นผู้มีผลงานฯ 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 60.00) ผู้จัดทำภาพประกอบที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง มีจำนวน 5 คน (ร้อยละ 21.74) เป็นผลงานจำนวน 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 40.00) ผู้จัดทำภาพประกอบที่มีผลงานจำนวนมากที่สุด คือ 4 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ธีระพงษ์ บั้วระเพชร ผลงานรองลงมา มีผลงาน 2 ชื่อเรื่อง (4 คน) ได้แก่ ปิ่นนุช ปิ่นจินดา ชัยวัฒน์ พุฒิวัฒน์ ชีวัน วิสาสะ และเอกสิทธิ์ ไทยรัตน์ (ตารางที่ 10)

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.09) มีภาพประกอบแสดงว่า หนังสือที่ได้รับรางวัลมีคุณภาพดี และภาพประกอบที่เหมาะสมกับหนังสือ จะต้อง สามารถเข้าใจได้ง่าย ดึงดูดความสนใจ ผู้จัดทำภาพประกอบที่ดีต้องสามารถเข้าถึงเนื้อหาของเรื่องอย่างกระจ่างแจ้ง มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิทยาของเยาวชน (จวีวรรณ คุณาภินันท์, 2527: 161; เพ็ญประภา กฤตยาณวัช, 2529: 50) และการที่พบว่าผลงานที่ได้รับรางวัลที่มีภาพประกอบ(ร้อยละ 93.75) ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ(ทั้งนามจริงและนามแฝง) โดยเกือบทั้งหมด (ร้อยละ 98.10) มีผู้จัดทำภาพประกอบเป็นบุคคลนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) ที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 ส่วนใหญ่ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ และผู้จัดทำภาพประกอบส่วนใหญ่เป็นบุคคล ทั้งนี้การระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ แสดงถึงความรับผิดชอบของผู้จัดทำ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีของหนังสือและอำนวยความสะดวกในการศึกษาวิจัยและการอ้างอิง

1.3 สำนักพิมพ์

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งภาครัฐและเอกชน(148 ชื่อเรื่อง)ส่วนใหญ่ 140 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 94.59) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของเอกชน ซึ่งมี 58 แห่ง และจำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.41) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของรัฐ ซึ่งมี 5 แห่ง วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของเอกชน ส่วนใหญ่ 109 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 77.86) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่มีผลงานวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของรัฐ 8 ชื่อเรื่อง จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง และสำนักพิมพ์ที่มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง เท่ากันคือ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ (105 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 99 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 94.29) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของเอกชน ซึ่งมีจำนวน 43 แห่งและ 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.71)

จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของรัฐ ซึ่งมีจำนวน 3 แห่ง (ตารางที่ 13)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของรัฐ (3 แห่ง) จำนวน 2 แห่ง (ร้อยละ 66.67) มีผลงานที่ได้รับรางวัลแห่งละ 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.33) และ จำนวน 1 แห่ง (ร้อยละ 33.33) มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 4 ชื่อเรื่อง ซึ่งสำนักพิมพ์ของรัฐที่จัดพิมพ์ผลงานวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลจำนวนมากที่สุด จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 100.00) คือ องค์การค้ำของคุรุสภา

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของเอกชนส่วนใหญ่ 24 แห่ง (ร้อยละ 55.81) มีผลงานที่ได้รับรางวัลแห่งละ 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 24 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 24.24) และจำนวน 19 แห่ง (ร้อยละ 44.19) มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง รวมเป็นผลงานจำนวน 75 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 75.76) ซึ่งสำนักพิมพ์ของเอกชนที่จัดพิมพ์ผลงานวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลจำนวนมากที่สุดคือ 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.33) คือ สำนักพิมพ์ดอกหญ้า รองลงมา 5 ลำดับ ได้แก่ จำนวน 9 ชื่อเรื่อง คือ สำนักพิมพ์ ต้นอ่อน จำนวน 7 ชื่อเรื่อง คือ สำนักพิมพ์ชมรมเด็ก จำนวน 6 ชื่อเรื่อง คือ สำนักพิมพ์คมบาง และสำนักพิมพ์อักษรราพีพัฒน์ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง คือ สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชและสำนักพิมพ์หมึกจีน และจำนวน 4 ชื่อเรื่อง คือ สำนักพิมพ์มิ่งมิตร

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน (43 ชื่อเรื่อง)ส่วนใหญ่ 41 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.35) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของเอกชน จำนวน 15 แห่ง (ร้อยละ 88.24) และ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.65) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของรัฐ จำนวน 2 แห่ง (ตารางที่ 14)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของรัฐ 2 แห่ง (ร้อยละ 100.00) มีผลงานที่ได้รับรางวัลแห่งละ 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 100.00)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของเอกชน (15 แห่ง) ส่วนใหญ่ 8 แห่ง (ร้อยละ 53.33) มีผลงานที่ได้รับรางวัลแห่งละมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 34 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 82.93) และ 7 แห่ง (ร้อยละ 46.67) มีผลงานที่ได้รับรางวัลแห่งละ 1 ชื่อเรื่อง เป็นผลงานจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.07) สำนักพิมพ์ที่จัดพิมพ์ผลงานวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลจำนวนมากที่สุด คือ 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 44.12) คือ สำนักพิมพ์น่านมีบุ๊คส์ รองลงมา 3

ลำดับ ได้แก่ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง คือ อมรินทร์พรันตังแอนด์พับลิชซิ่ง และจำนวน 3 ชื่อเรื่อง คือ ธนาคารกรุงเทพ และ ต้นอ้อ แกรมมี่

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่(ร้อยละ 94.59) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของเอกชน สอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 ส่วนใหญ่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เอกชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสำนักพิมพ์ของเอกชนมีจำนวนมากกว่าสำนักพิมพ์ของรัฐ และสำนักพิมพ์ของเอกชนหลายแห่งมีการจัดพิมพ์หนังสือหลากหลายประเภท และมีจำนวนเรื่องที่จัดพิมพ์ที่สูง จึงสามารถส่งหนังสือเข้าประกวดได้เป็นจำนวนมากกว่าสำนักพิมพ์ของรัฐ ทำให้มีโอกาสได้รับรางวัลมากกว่า ซึ่งเป็นผลดีในด้านยอดจำหน่ายหนังสือของสำนักพิมพ์

2. เนื้อเรื่องวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

เนื้อเรื่องของวรรณกรรมเยาวชนที่กำหนดไว้ในการวิจัยมี 9 เนื้อเรื่อง ได้แก่ ครอบครัว ความรัก ปัญหาเยาวชน ธรรมชาติ วิถีชีวิต ลึกลับ ผจญภัย วิทยาศาสตร์ และอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน (148 ชื่อเรื่อง) จำนวนมากที่สุด 45 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 30.41) มีเนื้อเรื่องวิถีชีวิต รองลงมา ได้แก่ จำนวน 25 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.89) มีเนื้อเรื่องความรัก จำนวน 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.51) มีเนื้อเรื่องครอบครัว และน้อยที่สุด จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.03) มีเนื้อเรื่องลึกลับ (ตารางที่ 15)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ (105 ชื่อเรื่อง) จำนวนมากที่สุด 31 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 29.52) มีเนื้อเรื่องวิถีชีวิต รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ 22 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.95) มีเนื้อเรื่องความรัก 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.24) มีเนื้อเรื่องครอบครัว และน้อยที่สุด 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 0.95) มีเนื้อเรื่องวิทยาศาสตร์

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน(43ชื่อเรื่อง) จำนวนมากที่สุด 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 32.56) มีเนื้อเรื่องวิถีชีวิต รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.27)มีเนื้อเรื่อง

ผจญภัย 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.30)เท่ากัน มีเนื้อเรื่องครอบครัว เรื่องวิทยาศาสตร์ และเรื่องอาชีพ และ น้อยที่สุด 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.33)เท่ากัน มีเนื้อเรื่องปัญหาธรรมชาติ และเรื่องลึกลับ

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่(ร้อยละ 30.41) มีเนื้อเรื่อง วิทยาศาสตร์ และเนื้อเรื่องที่พบในวรรณกรรมที่ได้รับรางวัลจำนวนสูงสุดทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ตรงกันคือ เนื้อเรื่องวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 12.38 และร้อยละ 32.56) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าผู้แต่ง ต้องการที่จะให้เด็กและเยาวชนได้รับรู้ถึงชีวิต และความเป็นอยู่ของคนไทยในภูมิภาคต่างๆว่า มีความแปลกหรือแตกต่างจากถิ่นที่ตนอยู่อย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษตยา ณหองคาย (2544) ที่พบว่า กลวิธีในการประพันธ์สำหรับเด็กก่อนวัยรุ่นสามารถจะนำไปสู่การเรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติ ชีวิตและสังคมได้เป็นอย่างดี

ผลการวิจัยเกี่ยวกับเนื้อเรื่องย่อยของวรรณกรรมเยาวชนในภาพรวม

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องครอบครัว (20 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 65.00) เป็นเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว รองลงมา 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.00) เป็นเรื่อง ชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัว และ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 10.00) เป็นเรื่องปัญหาครอบครัว (ตารางที่ 6.1)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องปัญหาเยาวชน (9 ชื่อเรื่อง) สูงสุด 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.22)เท่ากัน เป็นเรื่องปัญหายาเสพติด ปัญหาการศึกษา และปัญหาเศรษฐกิจ และ ปัญหาสุขภาพ

วรรณกรรมเยาวชนที่มีเนื้อเรื่องความรัก (25 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 60.00) เป็นเรื่องความรักระหว่างเพื่อน รองลงมา 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.00) เป็นเรื่อง ความรักระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก และน้อยที่สุด 1 ชื่อเรื่อง(ร้อยละ 4.00) เป็นเรื่องความรักระหว่าง มนุษย์กับสิ่งของ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องธรรมชาติ (15 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 80.00) เป็นเรื่องสภาพทางธรรมชาติ รองลงมา 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.33) เป็นเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ และน้อยที่สุด 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.67) เป็นเรื่องภัยธรรมชาติ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องวิถีชีวิต (45 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 32 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 71.11) เป็นเรื่องการค้าเนินชีวิต รองลงมา 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.78) เป็นเรื่องการต่อสู้ชีวิต และน้อยที่สุด 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.44) เป็นเรื่องวัฒนธรรมและประเพณี

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องลึกลับ (5 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 66.67) เป็นเรื่องสืบสวนสอบสวน และน้อยที่สุด 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.33) เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องผจญภัย (13 ชื่อเรื่อง) สูงสุด 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 69.23) เป็นเรื่องการช่วยเหลือผู้อื่น และน้อยที่สุด 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 30.77) เป็นเรื่องการตามหาสิ่งของ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องวิทยาศาสตร์ (5 ชื่อเรื่อง) จำนวนสูงสุด 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 60.00) เป็นเรื่องโลกอนาคต และน้อยที่สุด 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 40.00) เป็นเรื่องมนุษย์ต่างดาว

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีเนื้อเรื่องอาชีพ (9 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.33) เป็นเรื่องอาชีพอิสระ รองลงมา 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.22) เท่ากัน เป็นเรื่องอาชีพรับจ้างและอาชีพช่างฝีมือ และน้อยที่สุด 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.11) เท่ากัน เป็นเรื่องอาชีพวิชาการ และอาชีพบริการ

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนมีเนื้อเรื่องวิถีชีวิตจำนวนสูงสุด 45 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 30.41) ผลการวิจัยจึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ อาจเนื่องจาก ช่วงปีของหนังสือที่ชนะการประกวดและได้รับรางวัลและมีการพิมพ์เผยแพร่ที่ค่อนข้างยาวนาน เนื้อเรื่องที่ปรากฏในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลมีความเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย

และจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า เนื้อเรื่องของวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลนั้นมีความเปลี่ยนแปลงมาตั้งแต่ในอดีต ดังเช่นงานวิจัยของ สุนทรี มีพร้อม (2522) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ชนะการประกวดในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ระหว่างปี พ.ศ. 2515 - พ.ศ. 2519 ส่วนใหญ่มีเนื้อหาเรื่องการผจญภัย สูดปรารถนา กาญจนสิมาพันธ์ (2536) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525-2533 ทั้งหมดมีเนื้อหาเป็นเรื่องอาชีพ รองลงมา คือ เรื่องชีวิตในครอบครัว และงานวิจัยของ ทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 มีเนื้อหาเรื่องครอบครัวมากที่สุด ทำให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของเนื้อเรื่องได้อย่างชัดเจน รวมถึงเงื่อนไขในการประกวดอาจมีการกำหนดเนื้อเรื่อง อีกทั้งเนื้อเรื่องวิถีชีวิตนั้นเป็นการเขียนจากประสบการณ์ ผู้ประพันธ์สามารถเขียนให้เนื้อเรื่องมีความชัดเจนน่าสนใจได้ดี จึงเป็นที่นิยมใช้กันในงานประพันธ์ และสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสังคมได้ชัดเจนมากขึ้น

3. แนวคิดของวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

แนวคิดของวรรณกรรมเยาวชนในการวิจัยครั้งนี้จำแนกเป็น 12 แนวคิด ได้แก่ การทำความดี การยอมรับตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การเสียสละ ความกตัญญู ความกล้าหาญ ความเมตตากรุณา ความรับผิดชอบ ความเพียรพยายาม ความเอื้อเฟื้อ ความซื่อสัตย์ และมิตรภาพ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน (148 ชื่อเรื่อง) มีแนวคิดหลากหลาย โดยพบว่า จำนวนมากที่สุด 34 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.97) มีแนวคิด มิตรภาพ รองลงมา 3 ลำดับแรก ได้แก่ การยอมรับตนเอง จำนวน 23 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.54) ความเมตตากรุณา จำนวน 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.51) ความเพียรพยายาม จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.16) ในส่วนของแนวคิดความเชื่อมั่นในตนเองนั้น มีจำนวน 8 เรื่อง (ร้อยละ 5.41) เป็นลำดับที่ 7 (ตารางที่ 17)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ (105 ชื่อเรื่อง) จำนวนมากที่สุด 23 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.90) คือ มิตรภาพ รองลงมา 3 ลำดับแรก ได้แก่ ความเมตตากรุณา จำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.24) การยอมรับตนเอง จำนวน 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 14.28) การทำความดี และ

ความเพียรพยายามจำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.16) เท่ากัน ในส่วนของแนวคิดความเชื่อมั่นในตนเองนั้น มีจำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.62) เป็นลำดับที่ 5

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน (43 ชื่อเรื่อง) จำนวนมากที่สุด 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.58) คือ มิตรภาพ รองลงมา 3 ลำดับแรก ได้แก่ การยอมรับตนเอง จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.60) ความเพียรพยายาม จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.28) ความเมตตาากรุณา จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.30) เท่ากัน ในส่วนของแนวคิดความเชื่อมั่นในตนเองนั้น ไม่ปรากฏในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมิตรภาพมีจำนวนมากที่สุด และตรงกันทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ผลการวิจัยจึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ที่กำหนดไว้ว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่มีแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะแนวคิดของวรรณกรรมเยาวชนมักจะสะท้อนถึงความเป็นไปในสังคมยุคนั้นๆ แนวคิดมิตรภาพ เป็นแนวคิดสำคัญที่ทำให้เกิดความสุขทั้งสำหรับบุคคลและสังคม อีกทั้งมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเยาวชน แนวคิดมิตรภาพจึงปรากฏในวรรณกรรมเยาวชนจำนวนมากที่สุดทั้งในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและเอกชน

นอกจากนี้แนวคิดที่กำหนดในการวิจัยครั้งนี้มีหลากหลาย ทั้ง 12 แนวคิด จึงไม่มีแนวคิดใดที่เป็นส่วนใหญ่และเนื่องจากแนวคิดเป็นสาระสำคัญของงานเขียนที่ผู้แต่งต้องการสะท้อนให้ผู้อ่านเข้าใจ ผู้แต่งแต่ละคนอาจสนใจและมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันจึงปรากฏแนวคิดที่หลากหลาย อย่างไรก็ตามในสังคมที่เป็นคุณธรรมและจริยธรรมอย่างเช่นในประเทศไทย มีการส่งเสริมวรรณกรรมที่เป็นแนวคิดในด้านนี้ จึงมีวรรณกรรมเยาวชนที่มีแนวคิดด้านคุณธรรมจริยธรรมอย่างมาก โดยเฉพาะแนวคิดความเมตตาากรุณา ดังปรากฏในงานวิจัยตั้งแต่ พ.ศ. 2529-พ.ศ. 2545 รวม 4 เรื่อง ดังนี้ วัชรินทร์ บรรณเกียรติ (2529) พบว่า มโนทัศน์ทางจริยธรรมในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515-2527 ที่พบมากที่สุดคือความเมตตาากรุณา งานวิจัยของจิราพร จิรบุญดิลก (2531) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2528 ให้แนวคิดเกี่ยวกับความเมตตาากรุณามากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของน้ำค้าง ระวีงทอง (2540) ที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงาน

สัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2536 ให้แนวคิดเกี่ยวกับความเมตตาคุณามากที่สุด รวมถึงงานวิจัยของทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) ที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 มีแนวคิดเรื่องความเมตตาคุณมากที่สุด

หนึ่งงานวิจัยทั้ง 4 เรื่อง เป็นงานวิจัยวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติทั้งหมด และประชากรที่ใช้เริ่มต้นตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2529 - พ.ศ. 2544 มีบางส่วนที่ซ้ำซ้อนกัน จึงทำให้ผลการวิจัยเป็นไปในทางเดียวกัน คือ ความเมตตาคุณ ในส่วนของแนวคิดความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งผลการวิจัยนี้ พบว่ามีเพียง 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.41) โดยพบในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.62) และไม่ปรากฏแนวคิดความเชื่อมั่นในตนเอง ในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนเลย ทั้งนี้อาจเนื่องจากเป็นแนวคิดสากลที่ค่อนข้างเป็นคุณสมบัติของชาวตะวันตก จึงเป็นแนวคิดที่พบในวรรณกรรมเยาวชนไทยไม่มากนัก

4. ตัวละครในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

ตัวละครหลักในวรรณกรรมเยาวชนในการวิจัยครั้งนี้ จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ตัวละครที่เป็นมนุษย์ และตัวละครที่เป็นสัตว์ โดยตัวละครที่เป็นมนุษย์ จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ มนุษย์ตามธรรมชาติ และมนุษย์ในจินตนาการ ตัวละครที่เป็นสัตว์ จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ สัตว์ตามธรรมชาติ และสัตว์ในจินตนาการ ตัวละครที่เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ จำแนกเป็น 4 หัวข้อย่อย ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและเอกชน(148 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 132 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 89.19) มีตัวละครเป็นมนุษย์ และจำนวน 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.46) มีตัวละครเป็นสัตว์ นอกจากนี้จำนวน 2 ชื่อเรื่อง เป็นตัวละครอื่นๆ ได้แก่ ต้นไม้ และผี (ตารางที่ 18)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีตัวละครเป็นมนุษย์(132 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 127 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ96.21) เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ โดยส่วนใหญ่จำนวน 98 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ77.17) เป็นเพศชาย และจำนวน 29 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.83) เป็นเพศหญิง และวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับ

รางวัล จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.79) มีตัวละครเป็นมนุษย์ในจินตนาการ โดยจำนวน 2 ชื่อเรื่อง เป็นคนแคระและมนุษย์ต่างดาว และจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.00) เป็นแม่มด

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีตัวละครเป็นสัตว์(14ชื่อเรื่อง))ส่วนใหญ่ จำนวน 12 ชื่อเรื่อง(ร้อยละ85.71) เป็นสัตว์ตามธรรมชาติ โดยจำนวนมากที่สุด 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ66.67) เป็น สัตว์เลี้ยง และจำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.33) เป็นสัตว์ป่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มี ตัวละครเป็นสัตว์ในจินตนาการมีจำนวน 1 ชื่อเรื่อง เป็นครึ่งลิงครึ่งปลา และครุฑ

ตัวละครในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีตัวละครเป็นมนุษย์(95 ชื่อเรื่อง)ส่วนใหญ่ จำนวน 93 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ97.87) เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ โดยส่วนใหญ่จำนวน 70 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ75.27) เป็นเพศชาย และจำนวน 23 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 24.73) เป็นเพศหญิง วรรณกรรมเยาวชน ที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ในจินตนาการ มีจำนวน 2 ชื่อเรื่อง เป็นคนแคระ และมนุษย์ต่างดาว

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีตัวละครเป็นสัตว์ (9 ชื่อเรื่อง)ทั้งหมด 9 ชื่อ เรื่อง (ร้อยละ100.00) เป็นสัตว์ตามธรรมชาติ ในจำนวนนี้ 6 ชื่อเรื่อง เป็นสัตว์เลี้ยง และจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.33) เป็นสัตว์ป่า นอกจากนี้วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีตัว ละครอื่น ๆ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 100.00) มีตัวละครเป็นต้นไม้

ตัวละครในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์(37ชื่อเรื่อง)ส่วน ใหญ่จำนวน 34 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 91.89) เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ และส่วนใหญ่จำนวน 28 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ82.35) เป็นเพศชาย จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.65) เป็นเพศหญิง วรรณกรรมเยาวชนที่ ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ในจินตนาการ มีจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.11) โดยเป็นคนแคระ มนุษย์ต่างดาว และแม่มด

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นสัตว์(5 ชื่อเรื่อง) ส่วน ใหญ่จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 60.00) เป็นสัตว์ตามธรรมชาติ โดยจำนวนมากที่สุด 2 ชื่อเรื่อง

(ร้อยละ 66.67) เป็นสัตว์เลี้ยง และจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.33) เป็นสัตว์ป่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลเอกชนที่มีตัวละครเป็นสัตว์ในจินตนาการจำนวน 2 ชื่อเรื่อง มีตัวละครเป็นครึ่งลิงครึ่งปลา และครุฑ นอกจากนี้วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครอื่นๆ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง เป็นผี (ตารางที่ 18)

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 89.19) มีตัวละครเป็นมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) ที่พบว่า ตัวละครในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 ส่วนใหญ่เป็นคน น่าจะเป็นเพราะตัวละครที่เป็นมนุษย์มีความสมจริง ดังที่พบในงานวิจัยของเลขา ไพชำนาญ (2533) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 - 2531 ส่วนใหญ่มีการสร้างตัวละครแบบสมจริง ซึ่งสามารถทำให้เยาวชนเข้าถึงตัวละครและเข้าใจสาระสำคัญของเรื่องได้โดยง่าย และการที่ตัวละครในวรรณกรรมเยาวชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 77.17) เป็นเพศชาย อาจเป็นเพราะลักษณะบทบาทและพฤติกรรมของตัวละครที่เป็นเพศชายจะโดดเด่นกว่าเพศหญิงที่ต้องเรียบร้อยนุ่มนวล ทำให้สามารถนำมาเขียนเป็นวรรณกรรมเยาวชนที่ตื่นเต้น สนุกสนานได้ดีกว่าเพศหญิง ตัวละครที่เป็นคนในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่จึงเป็นเพศชาย

4.1 อายุตัวละครที่เป็นมนุษย์(ตามธรรมชาติ)ในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลฯ

ตัวละครเป็นมนุษย์(ตามธรรมชาติ)ที่ปรากฏข้อมูลอายุ จำนวนมากที่สุด 39 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 36.11) มีตัวละครอายุ 12-14 ปี รองลงมาได้แก่ จำนวน 38 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 35.19) มีตัวละครอายุ 6-11 ปี และน้อยที่สุดจำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.70) มีตัวละครอายุ 3-5 ปี (ตารางที่ 9)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีตัวละครเป็นมนุษย์(ตามธรรมชาติ)ที่ปรากฏข้อมูลอายุ จำนวนมากที่สุด 32 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 40.50) มีตัวละครอายุ 12-14 ปี รองลงมาจำนวน 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 34.18) มีตัวละครอายุ 6-11 ปี และน้อยที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.15) มีตัวละครอายุ 3-5 ปี

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์(ตามธรรมชาติ)ที่ปรากฏข้อมูลอายุ จำนวนมากที่สุด 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 37.93) มีตัวละครอายุ 6-11 ปี รองลงมาได้แก่ จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 24.14) มีตัวละครอายุ 12-14 ปี และน้อยที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.88) มีตัวละครอายุ 3-5 ปี

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่มีตัวละครที่เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่(ร้อยละ 36.11) มีตัวละครอายุ 12-14 ปี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) ที่พบว่า ตัวละครในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 ส่วนใหญ่อายุ 12 - 14 ปี ทั้งนี้เนื่องจากว่า วรรณกรรมเยาวชนนั้นเป็นหนังสือที่แต่งขึ้นสำหรับเยาวชนซึ่งมีอายุระหว่าง 10 -20 ปี เลือกอ่าน เพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน (วิริยะ สิริสิงห, 2514: 15) ผู้แต่งจึงสร้างตัวละครให้มีวัยที่ใกล้เคียงกับกลุ่มผู้อ่านมากที่สุด เพื่อที่จะทำให้อ่านมีจินตนาการร่วมไปกับวรรณกรรมเยาวชนด้วย

4.2 สถานภาพของตัวละครที่เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลฯ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติที่มีข้อมูลสถานภาพทางครอบครัว จำนวนมากที่สุด 88 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 71.54) เป็นผู้มีครอบครัว รองลงมาจำนวน 31 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.20) เป็นผู้กำพร้า และน้อยที่สุดจำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.25) เป็นผู้ครอบครัวแตกแยก วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีตัวละครเป็นผู้กำพร้า จำนวนมากที่สุด 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.94) เป็นผู้กำพร้าพ่อ และจำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 29.03 เท่ากัน) เป็นผู้กำพร้าแม่และผู้กำพร้าทั้งพ่อและแม่ (ตารางที่ 20)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติที่มีข้อมูลสถานภาพทางครอบครัวส่วนใหญ่ จำนวน 66 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 72.53) เป็นผู้มีครอบครัว รองลงมาจำนวน 23 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.27) เป็นผู้กำพร้า และน้อยที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.20) เป็นผู้ครอบครัวแตกแยก วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐที่มีตัวละครเป็นผู้กำพร้า จำนวนมากที่สุด 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 39.14) เป็นผู้กำพร้าพ่อ และจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 30.43) เท่ากัน เป็นผู้กำพร้าแม่และผู้กำพร้าทั้งพ่อและแม่

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติที่มีข้อมูลสถานภาพทางครอบครัวส่วนใหญ่ จำนวน 22 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 68.75) เป็นผู้ที่มีครอบครัว รองลงมาจำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00) เป็นผู้กำพร้า และน้อยที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) เป็นผู้ครอบครัวแตกแยก วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติที่มีข้อมูลสถานภาพทางครอบครัวเป็นผู้กำพร้า จำนวนมากที่สุด 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 50.00) เป็นผู้กำพร้าพ่อ และจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00 เท่ากัน) เป็นผู้กำพร้าแม่และผู้กำพร้าทั้งพ่อและแม่ (ตารางที่ 20)

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่ (ร้อยละ 71.54) มีตัวละครเป็นผู้มีครอบครัว น่าจะเป็นเพราะเรื่องของเยาวชนในครอบครัวสะท้อนภาพชีวิตของผู้อ่านเป้าหมายเป็นส่วนใหญ่และเป็นประสบการณ์ที่ใกล้ตัวทั้งของผู้อ่านและผู้แต่ง ทำให้สามารถที่จะเข้าถึงเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น

4.3 การศึกษาของตัวละครที่เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลฯ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่จำนวน 94 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 74.02) ระบุข้อมูลศึกษา และจำนวน 33 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.98) ไม่ระบุข้อมูลการศึกษา วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีตัวละครเป็นผู้มีการศึกษา ส่วนใหญ่ 53 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 56.38) มีการศึกษาระดับประถมศึกษา รองลงมาจำนวน 24 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.54) มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และน้อยที่สุดจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.19 เท่ากัน) มีการศึกษาระดับอนุบาล และมัธยมศึกษาตอนปลาย (ตารางที่ 21)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ ที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่จำนวน 71 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 76.34) ระบุข้อมูลการศึกษา และจำนวน 22 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 23.66) ไม่ระบุข้อมูลทางการศึกษา วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐเป็นผู้มีการศึกษา ส่วนใหญ่ 43 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 60.56) มีการศึกษาระดับประถมศึกษา รองลงมาจำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.35) มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และน้อยที่สุดจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.41) มีการศึกษาระดับอนุบาล

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่จำนวน 23 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 67.65) ระบุข้อมูลการศึกษา และจำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 32.35) ไม่ระบุข้อมูลทางการศึกษา วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน เป็นผู้มีการศึกษา ส่วนใหญ่ 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 43.48) มีการศึกษาระดับประถมศึกษา รองลงมาจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.09) มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และน้อยที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.69) มีการศึกษาระดับอนุบาล

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 74.02) ระบุข้อมูลศึกษา โดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.38) มีการศึกษาระดับประถมศึกษา สอดคล้องกับวัยของตัวละคร ส่วนใหญ่ที่มีอายุ 12-14 ปี ซึ่งกำลังศึกษาเล่าเรียน ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น

4.4 ลักษณะของตัวละครที่เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลฯ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่จำนวน 115 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 90.55) เป็นตัวละคร ที่มีลักษณะสมจริง รองลงมา จำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.66) เป็นตัวละคร ที่มีลักษณะเหนือจริง และน้อยที่สุดจำนวนจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 0.79) เป็นตัวละครที่เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ที่มีลักษณะอุดมคติ (ตารางที่ 22)

ทั้งนี้ตัวละครที่เป็นมนุษย์ตามธรรมชาติในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลจำนวนมาก ที่สุดทั้งของภาครัฐและเอกชน ก็มีลักษณะสอดคล้องกับตัวละครในภาพรวมคือ ส่วนใหญ่มีลักษณะสมจริง (ร้อยละ 93.55 และร้อยละ 82.35)

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีตัวละครเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 90.55) เป็นตัวละครที่มีลักษณะสมจริง อาจเป็นเพราะว่า การสร้างตัวละครให้มีลักษณะสมจริงนั้นมีลักษณะที่เป็นไปตามธรรมชาติ และแสดงให้เห็นความเป็นมนุษย์ที่ชัดเจน (วิกากกะนันท์, 2533: 80-93) ทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้ว่าตัวละครนั้นมีชีวิตอยู่จริงในสังคม กล่าวคือมีพฤติกรรมทั้งด้านดีและไม่ดี โดยทั่วไปผู้แต่งก็พยายามที่จะเสนอพฤติกรรมที่ดีหรือผลของพฤติกรรมที่ดีของตัวละครมากที่สุด ให้เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับผู้อ่านในการดำเนินชีวิต

5. ฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

วรรณกรรมเยาวชนจำแนกตามลักษณะฉาก เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ฉากสมจริงและฉากสมมติ ฉากสมจริงจำแนกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ ฉากประเทศไทยและฉากต่างประเทศ ฉากประเทศไทยจำแนกออกเป็น ฉากกรุงเทพ และฉากชนบท ฉากชนบท จำแนกย่อยเป็น 5 ภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ฉากสมมติ จำแนกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ ฉากป่าหิมพานต์ ฉากดินแดนพอมด ฉากดินแดนแห่งสัตว์ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่ จำนวน 132 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 89.19) มีฉากสมจริง และจำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 10.81) มีฉากสมมติ วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีฉากสมจริง ส่วนใหญ่ จำนวน 128 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 96.97) เป็นฉากประเทศไทย และจำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.03) เป็นฉากต่างประเทศ คือ อเมริกา วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีฉากประเทศไทยส่วนใหญ่ 81 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 63.28) เป็นฉากชนบท และรองลงมา 31 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 24.22) เป็นฉากกรุงเทพ ซึ่งจำนวนสูงสุด 23 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 28.39) เป็นฉากภาคใต้ รองลงมาจำนวน 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 24.69) เป็นฉากภาคกลาง

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีฉากสมมติ ส่วนใหญ่จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.75) เป็นฉากป่าหิมพานต์ และดินแดนแห่งสัตว์ และจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.50) เป็นฉากดินแดนพอมด/แม่มด (ตารางที่ 25)

ฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐส่วนใหญ่ จำนวน 100 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.24) มีฉากสมจริงและจำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.76) มีฉากสมมติ วรรณกรรมเยาวชนที่มีฉากสมจริง ส่วนใหญ่จำนวน 97 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 97.00) เป็นฉากประเทศไทย และจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.00) เป็นฉากต่างประเทศ คือ อเมริกา วรรณกรรมเยาวชนที่มีฉากประเทศไทย ส่วนใหญ่ 63 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 64.95) เป็นฉากชนบท รองลงมา 24 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 24.74) เป็นฉากกรุงเทพ วรรณกรรมเยาวชนที่มีฉากประเทศไทยเป็นฉากชนบท จำนวนสูงสุด 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ

28.58) เป็นจากภาคใต้ รองลงมาจำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.98) เป็นจากภาคกลาง จำนวน 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.63) เท่ากัน เป็นจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ และน้อยที่สุด จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.59) เท่ากัน เป็นจากภาคตะวันตกและภาคตะวันออก

วรรณกรรมเยาวชนที่มีจากสมมติ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.00) เท่ากัน เป็นจาก ดินแดนพอมต และจากดินแดนแห่งสัตว์

ฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนส่วนใหญ่ จำนวน 32 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 74.42) มีจากสมจริงและ จำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.58) มีจากสมมติ วรรณกรรมเยาวชนที่มีจากสมจริง ส่วนใหญ่จำนวน 31 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 96.87) เป็นจากประเทศไทย และจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.13) เป็นจากต่างประเทศ คือ อเมริกา วรรณกรรมเยาวชนที่มีจากประเทศไทย ส่วนใหญ่ 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.06) เป็นจากชนบท รองลงมา 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.58) เป็นจาก กรุงเทพฯ ซึ่งจำนวนสูงสุด 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 27.77) เท่ากัน เป็นจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคเหนือ และรองลงมาจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.66) เป็นจากภาคกลาง

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีจากสมมติส่วนใหญ่ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 27.78) เป็นจากป่าหิมพานต์ รองลงมาจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.18) เป็นจาก ดินแดนแห่งสัตว์ และน้อยที่สุดจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.09) เป็นจากดินแดนพอมต

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลโดยรวม ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 74.42) มีจากสมจริง โดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 96.97) เป็นจากประเทศไทย น่าจะเป็นเพราะเป็นผู้แต่งมีความคุ้นเคย และจากลักษณะนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่มีการนำเสนอเรื่องแบบสมจริง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) ที่พบว่า ฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 ส่วนใหญ่เป็นจากประเทศไทย ส่วนการใช้ฉากในชนบทเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 63.28) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษตยา ณ หนองคาย (2544) ที่พบว่า ฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522-2542 เป็นฉากในชนบทมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้แต่งต้องการสะท้อนให้เห็น วัฒนธรรม ประเพณีและความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันของแต่ละภาค ซึ่งเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเยาวชน เป็นการเพิ่มคุณค่าสาระและความน่าสนใจให้แก่หนังสือ

6. การนำเสนอเรื่องในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 จำแนกตามลักษณะการนำเสนอเรื่อง ซึ่งจำแนกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ แนวเรื่องสมจริง และแนวเรื่องจินตนาการ โดยแนวเรื่องจินตนาการจำแนกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ เรื่องพื้นบ้าน เรื่องสมัยใหม่ โดยเรื่องพื้นบ้านจำแนกเป็น 2 ช้อย่อย ได้แก่ เรื่องพื้นบ้านไทย และเรื่องพื้นบ้านต่างประเทศ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล (148 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 121 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 81.76) มีการนำเสนอเรื่องเป็นแนวเรื่องสมจริง และจำนวน 26 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.57) มีการนำเสนอเรื่องเป็นแนวเรื่องจินตนาการ วรรณกรรมเยาวชนฯ ที่มีการนำเสนอเรื่อง แนวเรื่องจินตนาการ (26 ชื่อเรื่อง) พบว่า ส่วนใหญ่ 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 61.54) มีแนวเรื่องสมัยใหม่ รองลงมาจำนวน 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 38.46) มีแนวเรื่องพื้นบ้าน ซึ่งส่วนใหญ่ 8 ชื่อเรื่อง เป็นเรื่องพื้นบ้านแบบไทย และ 2 ชื่อเรื่อง เป็นเรื่องพื้นบ้านแบบต่างประเทศ (ตารางที่ 26)

การนำเสนอเรื่องในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ (105 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 94 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 89.52) มีการนำเสนอเรื่องที่เป็นแนวเรื่องสมจริง และจำนวน 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.52) มีการนำเสนอเรื่อง แนวเรื่องจินตนาการ โดยส่วนใหญ่ 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 60.00) มีแนวเรื่องสมัยใหม่ รองลงมาจำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 40.00) มีแนวเรื่องพื้นบ้าน ซึ่งเป็นเรื่องจินตนาการพื้นบ้านแบบไทยทั้งหมด (ร้อยละ 100.00) (ตารางที่ 26)

การนำเสนอเรื่องในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน (43 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 62.79) มีการนำเสนอเรื่องที่เป็นแนวเรื่องสมจริง และจำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 37.21) มีการนำเสนอเรื่อง แนวเรื่องจินตนาการ โดยส่วนใหญ่ 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 62.50) มีแนวเรื่องสมัยใหม่ และจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 37.50) มีแนวเรื่องพื้นบ้าน ซึ่งส่วนใหญ่ 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 66.67) เป็นเรื่องจินตนาการพื้นบ้านแบบไทย และ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.33) เป็นเรื่องจินตนาการพื้นบ้านแบบต่างประเทศ (ตารางที่ 26)

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่ (ร้อยละ 81.76) มีการนำเสนอเรื่องเป็นแนวเรื่องสมจริง จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่นำเสนอเรื่องแบบสมจริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในด้านฉากและลักษณะของตัวละครที่มีลักษณะสมจริง ทั้งนี้เนื่องจากการนำเสนอเรื่องแนวสมจริงนั้น ชวนติดตาม และสะท้อนภาพสังคมได้ ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่ผู้อ่านมีประสบการณ์ จึงเข้าถึงเนื้อเรื่องได้โดยง่าย อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวิทย์ ชันธมะ (2545) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 ส่วนใหญ่มีการนำเสนอเรื่องแบบสมจริง

7. การดำเนินเรื่องในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 มีการดำเนินเรื่อง เมื่อพิจารณาจาก โครงเรื่อง และวิธีดำเนินเรื่อง ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

7.1 โครงเรื่อง

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล (148 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 131 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 88.51) มีโครงเรื่องมีเอกภาพ และจำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.49) มีโครงเรื่องไม่มีเอกภาพ

การดำเนินเรื่องในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน พบว่าโครงเรื่องที่พบในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลจำนวนสูงสุดทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนตรงกันคือ โครงเรื่องมีเอกภาพ (ร้อยละ 86.67 และร้อยละ 93.02) (ตารางที่ 27)

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่ (ร้อยละ 88.51) มีโครงเรื่องมีเอกภาพ ซึ่งสอดคล้องกันทั้งวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งภาครัฐและภาคเอกชน น่าจะเป็นเพราะวรรณกรรมที่ได้รับรางวัลเหล่านี้ได้ผ่านการพิจารณาตัดสินจากคุณสมบัติที่ดีต่างๆ ซึ่งรวมถึงการมีโครงเรื่องที่มีเอกภาพ คือ มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีใจความและความมุ่งหมายสำคัญเพียงอย่างเดียว อันเป็นไปตามลักษณะของวรรณกรรมเยาวชนที่ดีประการหนึ่งตามเกณฑ์ที่ใช้ในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนต่างๆ (ลมูล รัตตากร, 2532: 84)

7.2 วิธีดำเนินเรื่อง

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลฯ ในด้านการดำเนินเรื่อง พิจารณาจากวิธีดำเนินเรื่อง จำแนกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ เรื่องเล่า จดหมาย บันทึก โดยเรื่องเล่าจำแนกออกเป็น 2 แบบ ได้แก่ บรรยาย บรรยายสลับบทสนทนา ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน (148ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่จำนวน 136 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 91.90) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า รองลงมาจำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.70) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบจดหมาย และน้อยที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.35) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบบันทึก นอกจากนี้ยังมีวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล มีวิธีดำเนินเรื่องแบบอื่นๆ จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.05) คือ แบบบรรยายสลับบทสนทนาและจดหมาย

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า (136 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 132 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 97.06) เป็นแบบบรรยายสลับบทสนทนา และ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.94) เป็นแบบบรรยาย (ตารางที่ 28)

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ (105 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 94 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 89.52) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า รองลงมาจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.86) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบจดหมาย และน้อยที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.90) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบบันทึก นอกจากนี้จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.72) เป็นเรื่องเล่าแบบอื่นๆ คือ แบบบรรยายสลับบทสนทนา และจดหมาย

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า (94 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 93 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 98.94) เป็นแบบบรรยายสลับบทสนทนา และ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.06) เป็นแบบบรรยาย

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน (43 ชื่อเรื่อง) ส่วนใหญ่ 42 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 97.67) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า และจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.33) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบจดหมาย

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลที่มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า (42 ชื่อเรื่อง) พบว่าส่วนใหญ่ 39 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.86) เป็นแบบบรรยายสลับบทสนทนา และจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.14) เป็นแบบบรรยาย

การดำเนินเรื่องในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน พบว่าวิธีดำเนินเรื่องที่พบในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลจำนวนสูงสุดทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ตรงกันคือ วิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า (ร้อยละ 89.52 และร้อยละ 97.67)

ผลการวิจัยที่พบว่า **วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่ (ร้อยละ 91.90) มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า** จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ว่า **วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า** ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยงานวิจัยของ ทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) ที่พบว่า **วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 มีวิธีดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า** และงานวิจัยของเลขา ไพชานาญ (2533) ที่พบว่า **ส่วนใหญ่มักเล่าเรื่องด้วยการที่ให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง ซึ่งร่วมอยู่ในเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ เป็นผู้เล่า** ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่าสามารถสื่อสารกับผู้ได้อย่างชัดเจน มีความสมจริงเป็นธรรมชาติ อ่านสนุก เพลิดเพลิน มีชีวิตชีวาชวนติดตาม นอกจากนี้วิธีการนำเสนอเรื่องแบบเรื่องเล่า ยังมีความหลากหลาย เช่น การแต่งแบบบรรยายสลับบทสนทนา หรือการนำเสนอเรื่องแบบอื่นๆ ประกอบ นับเป็นวิธีการนำเสนอเรื่องที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้โดยง่าย สามารถสอดแทรกข้อคิดที่เป็นประโยชน์และสาระสำคัญให้กับผู้อ่านที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ได้ในที่สุด

8.ลักษณะการเรียบเรียงในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 มีลักษณะการเรียบเรียงจำแนกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ คำอธิบายเพิ่มเติม สุภาษิตคำพังเพย และภาษาถิ่น คำอธิบายเพิ่มเติมจำแนกเป็น 2 ข้อย่อย ได้แก่ คำอธิบายเพิ่มเติมที่เป็นเชิงอรรถเสริมความ และ คำอธิบายเพิ่มเติมที่เป็นวงเล็บ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน (148 ชื่อเรื่อง)ส่วนใหญ่ 112 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 75.67) มีการใช้สุภาษิตคำพังเพย รองลงมา 39 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.35) มีการใช้ภาษาถิ่น และน้อยที่สุด 31 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.94) มีการใช้คำอธิบายเพิ่มเติม ซึ่งส่วนใหญ่ 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 67.74) มีคำอธิบายเพิ่มเติมที่เป็นเชิงอรรถเสริมความ และ 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 32.26) มีคำอธิบายเพิ่มเติมในวงเล็บ (ตารางที่ 29)

ลักษณะการเรียบเรียงวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาครัฐ(105 ชื่อเรื่อง)ส่วนใหญ่ 80 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 76.19) มีการใช้สุภาษิตคำพังเพย รองลงมา 29 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 27.62) มีการใช้ภาษาถิ่น และน้อยที่สุด 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 19.05) มีการใช้คำอธิบายเพิ่มเติม ซึ่งส่วนใหญ่ 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 65.00) มีคำอธิบายเพิ่มเติมที่เป็นเชิงอรรถเสริมความ และ 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 35.00) มีคำอธิบายเพิ่มเติมในวงเล็บ

ลักษณะการเรียบเรียงวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน

ในส่วนวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชน(43 ชื่อเรื่อง)ส่วนใหญ่ 32ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 74.41) มีการใช้สุภาษิตคำพังเพย รองลงมา 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.58) มีการใช้คำอธิบายเพิ่มเติม และน้อยที่สุด 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 23.26) มีการใช้ภาษาถิ่น วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของภาคเอกชนที่มีการใช้คำอธิบายเพิ่มเติมส่วนใหญ่ 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 72.73) มีคำอธิบายเพิ่มเติมที่เป็นเชิงอรรถเสริมความ และ 3ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 27.27) มีคำอธิบายเพิ่มเติมในวงเล็บ

ผลการวิจัยที่พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล (ร้อยละ 75.67) มีการใช้สุภาษิตคำพังเพยมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวัลย์ ชันธมะ (2545) พบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในการประกวดหนังสือดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2544 ทุกเรื่องมีการใช้คำจากภาษาต่างประเทศ รองลงมา มีการใช้สุภาษิต/คำพังเพย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้คำสุภาษิตคำพังเพยต่าง ๆ นั้น สามารถให้ข้อคิดแง่ข้อเตือนใจต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ทำให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจน และเป็นกลวิธีในการเรียบเรียงภาษาให้งดงาม เป็นภาษาเชิงวรรณศิลป์ ที่ถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของวรรณกรรม และสามารถผสมผสานการใช้ภาษาได้อย่างลงตัว ทั้งภาษาที่เรียบง่าย ชัดเจนและเข้ากับภาษาที่มีการใช้สุภาษิตคำพังเพยได้อย่างกลมกลืน

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่กำหนดไว้มีดังนี้

วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว มีแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง นำเสนอเรื่องแบบสมจริงและดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า

ผลการวิจัยพบว่า มีทั้งผลการวิจัยที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้
ดังนี้

ประเด็นที่สอดคล้องกับสมมติฐาน

1. ประเด็นที่กำหนดว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 ส่วนใหญ่นำเสนอเรื่องแบบสมจริง
2. ประเด็นที่กำหนดว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 ส่วนใหญ่ดำเนินเรื่องแบบเรื่องเล่า

ประเด็นที่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

1. ประเด็นที่กำหนดว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 ส่วนใหญ่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว ซึ่งผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 ส่วนใหญ่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิต
2. ประเด็นที่กำหนดว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 ส่วนใหญ่มีแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลตั้งแต่ พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2548 ส่วนใหญ่มีแนวคิดเกี่ยวกับมิตรภาพ

ข้อเสนอแนะและการประยุกต์ผล

จากผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะต่อผู้จัดทำและแหล่งบริการ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำ ได้แก่ ผู้แต่ง และผู้จัดพิมพ์มีดังนี้

ผู้แต่ง

1.ด้านเนื้อหา ผู้แต่งวรรณกรรมเยาวชนควรเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่มีเนื้อหาที่ตรงกับความสนใจของเยาวชน เช่น การผจญภัย และเนื้อหาที่มีน้อย เช่น วิทยาศาสตร์ เรื่องลึกลับ ให้มีมากขึ้น ควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัย ความแปลกใหม่ เป็นเรื่องเชิงสร้างสรรค์ เพื่อให้เยาวชนเกิดความสนใจ และเกิดการส่งเสริมการอ่านที่มากยิ่งขึ้น

2.ด้านแนวคิด ผู้แต่งวรรณกรรมเยาวชนควรสร้างสรรค์วรรณกรรมเยาวชนในแนวคิดสากล เช่น ความสามัคคี และ การทำความดี หรือแนวคิดที่มีคุณค่าบุคลิกภาพและการพัฒนาตนเอง เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความซื่อสัตย์ ซึ่งมีน้อย รวมถึงแนวคิดการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีแก่เยาวชน

ผู้จัดพิมพ์

1.ด้านภาพประกอบ สำนักพิมพ์ควรระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบวรรณกรรมทุกเรื่อง เพื่อแสดงความรับผิดชอบ และทำให้ข้อมูลบรรณานุกรมครบถ้วนสมบูรณ์

2. สำนักพิมพ์ ควรมีการจัดทำบรรณานุกรมและบรรณนิทัศน์วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลของสำนักพิมพ์แต่ละแห่ง เพื่อสะดวกในการเลือกหนังสือสำหรับเยาวชน การให้บริการ ในแหล่งการอ่านต่างๆและการค้นคว้าวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับแหล่งบริการ

ข้อเสนอแนะสำหรับแหล่งบริการ ครอบคลุมห้องสมุดและบรรณารักษ์ ดังนี้

1. ห้องสมุดที่ให้บริการเยาวชนควรรวบรวมวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลต่างๆ ในประเทศไทยอย่างครบถ้วน เพื่อส่งเสริมการอ่านและการให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า และควรมีห้องสมุดที่เป็นศูนย์กลางรวบรวมเพื่อเป็นแหล่งในการศึกษาวิจัย

2. บรรณารักษ์ควรติดตามข้อมูลการจัดประกวด ทำการรวบรวมและเผยแพร่บรรณานุกรมและบรรณนิทัศน์วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลต่างๆ ในประเทศไทยทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงบทความ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเยาวชน เพื่อเป็นคู่มือในการพิจารณาเลือกหนังสือ การให้บริการ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านและการค้นคว้าวิจัย

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในประเทศไทยประเภทอื่นๆ ทุกประเภท ในทุกระดับอายุ

2. ควรสำรวจและวิเคราะห์ การจัดบริการวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในห้องสมุด

3. ควรศึกษาการใช้วรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลในประเทศไทย